

(המשך עמוד 41)

והתמוגגו בסיסתנו לעבר תליאביב (27 דקות בלבד, לדבריה) משנתנו בתליאביב, נראה מוזעזע. הטייס המהולל, גבר שבגברים, נראה מבולבל, כמי שאיבד את יסודות ביטחוננו העצמי. נרדמת במכונית! את ה' אשה היחידה שאיפפעם נרדמה בחבר'תני את כטחה שלא שיצממתי אותך? אף אשה בעולם..."

כיום השיש' הגעתי למישרדו של פקר בתליאביב. מאז האחד בינואר 1987 הוא חולל מחדר אמריקאית, ה' עוסקת ב-טכנולוגיה מתקדמת". לפני כן - מאז השתחרר מהצבא ב-1981 - ייצג חברה ישראלית.

אין לטעות בעברו של הדייר: רג' מים של מטוסים מקשים את המישר, תמונת-מחזור של החבר'ה, ותמונת הנ' כר הטר.

פקר הכין עברו אוסר-ספרים וקיס' עי-עיתונות שהכילו את כל מה שנכתב עליו ונכתב על-ידו בשנים האחרונות. במיוחד התעקש שאקרא את הכתבות

שכתב לזיכרו של תת-אלוף אשר שניר, חבר ותיק שהלך עימו לאורך הדרך הקרבית, אך שמת דווקא ממח' לת-סרטן. פקר רצה בווראי שאתפל מכוסר-כתיבתו ("אני יכול לכתוב מה שיש לי להגיד מתי ואיפה שארצה, ואכתוב זאת טוב יותר מכולם") מכר שר החברות שלו. אני קלטתי דווקא רגישות, רגשנות, פחדים מוסתרים, המון אהבה.

משסימתי לעיין בפקר המתועז, נתקף האיש שמולי לפתע בפחד נוראי: תמדי-תמידי הייתי כוכב. הייתי כוכב בחילה-אוויר, תמיד היו עלי הורקורים, ראינו אותי, צילמו אותי, כתבו עלי היו אצלי מסיבות. לולא הייתי מתנהג כן - הכול היה אחרת!

"בגזרה שכבי מין קינאה אדירה כ' זאת. שילמתי על-כך ביוקר.

תחילה הרביקו לי את העלילה על הרגת שבו, עכשיו - כשאני עושה את צריי הראשונים - כעשיתי - הרביקו לי רכילות עם האשה. מי שמי כיר את חרותה - היא ככלל אשה

שורשית, חברה נהדרת. אני רוצה להיר' עלם. אני פשוט מתחנן שיעזבו אותי בשקט. רן פקר לא חשוב, הוא לא מעניין אף-אחד היום!"

"אני מתכוון להפסיק לערוך מס' בות בחג-שבועות, (שהפכו למסורת), מתכוון לנהל חיים פרטיים, להיות לי בשקט. רק עכשיו אני יודע להעריך את החופש לבחור: אני יכול לעצור בדרך מניו-יורק לתליאביב כפארס, לאכול ברספוטין (מיסעדה רוסיית ידו' עה שם) וזהו רק ענייני.

"רק אני מחליט, ולא צריך לדרוח על-כך לאיש. רק עכשיו אני לומד ל' יהנות מזה. וגם אילו הרכילות עלי הי' תה נכונה, מה זה ענייניו של איש? אני יודע רוצה עכשיו הצעות רבות להתראיין, להביע דיעות על נושאים צבאיים, לכתוב. אני רוצה שהשם שלי יהיה מחוץ לעיתונים לפחות לתקופה של חמש שנים: אעשה הכול לשם כך. "עשיתי טעויות בעבר. אני מכיר בהן כיום. זוהי הכתבה האחרונה לטווח הקרוב!"

פקר על השבוי, הרכילות וחילה-אוויר

נעצר מולי טנדר צבאי, שבו נהג ירדני, רס"ן הצנחנים צימל. הוא סיפר לי על כמה חיילים ירדניים שבויים, שעברו זה עתה חקירת-סינון ראשונית, ושאלו מהם מספר על טיים ישראלי שנטש מטוס נוגה מעל מעלה-אדומים, נרגם באבנים והוצת.

מייד הבנתי שהמדובר בחבר טוב שלי, שבתאי בן-ארהון. (אגב, אלמנתו נפטרה רק לפני שנה ממחלת-סרטן. רק לפני מותה העזתי לספר לה את כל האמת, כיצד נהרג בעלה.)

לקחתי את השבוי איתי, ובעזרת סייר-צנחן, הדובר ערבית, נסענו בג'יפ למקום שקט. המשכנו לנסוע, עד שירדנו מהג'יפ והתקדמנו כ-10 עדים לעבר גיבעת-חול קטנה, שהיתה בסמוך לדרך.

לפתע, בלי שום סימנים מוקדמים, פתח השבוי הירדני בריצת זיגוג, ונעלם בחשכה. שלפתי את האקדח האיש שלי, והתחלתי לירות לעברו. סיכווי המגיעה היו אפסיים. רק אז רצתי לגיפ, שלפתי את תת-המקלע של הסייר, התקדמתי ויריתי שני צורות קצרים מהמותן לכיוון.

המרחק היה רב, זאת כבר היתה שעת-דימדומים, בשטח היו גבעות קטנות ושיחים. החייל הבורח נעלם לנו.

כשחזרנו, דיווחנו על המיקרה למפקד-הבסיס, למפקד חילה-אוויר מוטי הוד, ולמפקדי.

חודשיים לפני שעמדתי להתמנות כמפקד בסיס תל-נוף, ב-1973, הגיע מיכתב אנונימי על-כך לשר- הביטחון, משה דיין. דרשתי שהנושא ייחקר יסודית וסופית.

אחרי חודש אמר לי מפקד חילה-אוויר, בשם הרמטכ"ל, שהנושא נבדק ונסגר בהוראתו. אחרי כמה שנים, כששהיתי בארצות-הברית ועמדתי להתמנות כסגן מפקד חילה-אוויר, כתב לי אחד מידידי בארץ ששוב מחכים לי בפניה עם הסיפור.

הפעם נשבר לי. ביקשתי חקירת-מישטרה. ישבתי יותר מ-20 ימים בבית. זוכיתי לחלוטין.

אלא מה! הפרקליט הצבאי דאז הוסיף הערה קטנה - שיש לשקול את קידומי.

זה הקפיץ אותי. או שהיו מחלטים לנקוט נגדי צעדים מישפטיים, או שהיו מזכים אותי. אבל לזכות ולהוסיף כזאת הערה, אחרי כל מה שאני תרמתי ועשיתי?

לכן נגעתי. משפחתי נפגעה. בנובמבר 1980 החלטתי לפרוש.

הימים היו אחרי מיבצע ליטני, תקופת הפרשה של דניאל פינטו (שהתעלל באזרחים לבנוניים והרג אותם). היתה רגישות מיוחדת לנושא.

הרכילות

רוצה לשמוע משהו מצחיק? אפילו הטלפונים אלי ואל חרותה נפסקו. אנחנו באמת בין 100 המישפחות הנדהרות שפגשת בחייך.

יש לי יחסים של חתיך וחתיכה עם בנותי. נולדה לי עכשיו נכדה שניה.

האנשים הרבים ששילפנו או שהתעסקו בזה, פשוט היו המומים שזה דווקא עלי ועל חרותה. כאילו מוטטו להם איזה מיתוס.

זה באמת לא חשוב. ההתרגשות שהרכילות גרמה שייכת לעבר.

תיקשורת

אני לא רציתי בכתבה הזאת. אילו הייתי בעל שאיפות פוליטיות - לא הייתי צריך לענות על שאלות, על פרשיות, על שופ פורטים.

לון פקר הוא היום אדם פרטי. יש לי נושא אנושי חשוב שאני רוצה לכתוב עליו, ואני מתכוון לדחות זאת.

העיקר - לרדת מהכותרות.

במדניה

(המשך עמוד 38)

אשתו, ולא יכנס לבית-הספר, שבו היא מלמדת. אחרי שראתה את התמונות ושמעיה את סיפורי-המעשה נעתרה השופטת לבקשה. צרימגיעה נוסף הוצא כרי למנוע מהאב לקחת את בתו לביקורים.

עורך-דינה של האשה השיג לילדה דמי-מוזנות בסך 600 שקל לחודש, וגם דמי-ריפוי, אבל הבעל לא שילם. כאשר הגיעו הצדדים השבוע לבית-הדין, השופטת לא ראתה את בתו, ניגש שוטר אל יעקב וכליל ורצה לעצור עלי-פי הצו שהוצא בגלל אי-תשלום מוזנות.

הגבר שלף תעודת-זהות, שכה שם המישפחה היה אומנם בכליל, אבל השם הפרטי לא היה יעקב. הוא הכחיש שהוא האדם החייב. השוטר הציץ בת-מנה שבתעודת-הזהות וראה כי אין היא דומה כלל לאדם שעמד בפניו. השוטר שאל את האשה ואת עורך-דינה אם זהו הבעל, וכאשר זיהו אותו החל המירדף שהסתיים בתפיסתו של הבעל בקירבת בית-המישפט.

בגלל בריחתו של הבעל לא דן השו' פט בבקשתו של עורך-הדין של האב, אברהם חיל, לאפשר לאב לפגוש את בתו. לפקודת-המעצר המקורית, שדנה בחובה-המוזנות שלא שולם, נוספו עוד שתי עילות-מעצר: התחוות לאדם אחר ובריחה ממצר חוקי.

מישפט

ביקוח-נפש

דוחה

עבירת-תנועה

הנורולוג שמיהר

לטפל בחולה זוכה

מעבירת מהירות

מוכרות

אילנה אלון *

מד-מהירות אלקטרוני קלט את המ' כונית, שנסעה בתליאביב בשעות הליל' לה במהירות מופרזת. הצילום שפיתח הראה כי זוהי מכוניתו של רופא נורולוג נודע. המישטרה הגישה נגדו כתבי-אישום על נהיגה במהירות מופר' רות, והדין הגיע לשופט-התעבורה אשר ארכל.

בניגוד לרוב הנהגים, המודים בע' בירה כאשר הם רואים את צילום מכר-ניתם במכשיר-הרדאר, כבר הנורולוג באשמה, וסניגורו ביקש מבית-המישפט לזכותו בטענה כי עומדת לנהג הגנה המישפטית של "צורך".

הגנה זו פירושה שאדם יהיה פטור מאחריות פלילית, אם נהג כפי שנהג כדי למנוע תוצאות שאי-אפשר היה למנוע בדרך אחרת, והיו גורמות חבלה חמורה לגוף, לרכוש או לכבודו של אדם.

סניגורו של הנורולוג טען כי הרוי פא מיהר באותו לילה כדי להציל את חייה של חולה שהיתה בטיפולה, וכי לולא מיהר, יתכן והיה נגרם לה נזק חמור, אולי אפילו מוות.

אחרי דיון ארוך זיכה השופט את הנאשם. בפסק-דין מעמיק ומקיף ברק השופט איבל את כל המקורות המיש' פטיים. הוא שקל אם אפשר בכלל להיוקף להגנה המישפטית של צורך לעבירת-תנועה, שהיא במהותה עבירה של איסור מוחלט. אחרי בדיקת הפסי' קה והספרות מצא השופט כי אפשר אומנם להחיל הגנה זו גם על עבירה מסוג זה. השופט מצא כי גם המישפט העברי תומך בזיכוי במיקרה כזה. הוא הישווה את המצב לזה של רכבי-טחון שהחוק מתיר לו לעבור עבירות ולא לציית לתמרורים, כאשר הוא בדרכו להציל חייהם. הנאשם אומנם לא נסע ברכב כזה, אולם השופט הצהיר שהגיעה השעה להרחיב את הריעה, ולפרש את החוק כבית-הדין.

פסיכואנליזה עצמית -

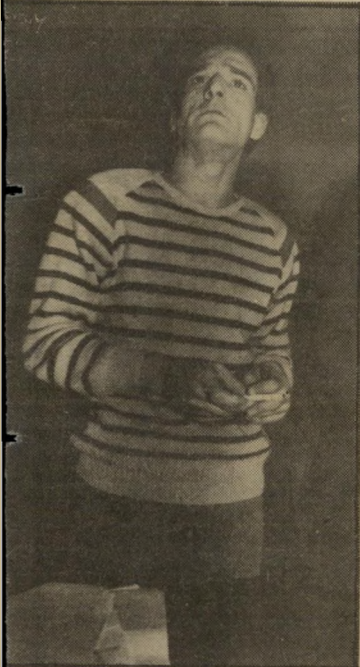
(המשך עמוד 39)

בגדרתנו ככר שנים עם מאהב. הכל היה בציות-היטלפון, שמעו שם אך היא קובעת פגישות עם המאהב ודברים כאלה. 13 שנה הוא מכיר את אשתו מאז שהתחילו לצאת, זה אכל אותה. הוא תמיד היה מתגאה איזו אשת-בית. היא אשתו, כמה הבית שלו נקי ומבריק, ואני אמרתי לו שאני לא מחפשת עורות-בית, אלא אשה ושותפה. אחרי שגילה את החומר הזה הוא התחיל להיות תוקפני, מעליב ומרחם על עצמו, הכל יחד.

כיום המיקרה קמתי מוקדם בבוקר, כי הביאו לי את הארולין שאני מקבל, 280 מ"ג, כמות עצומה. גם חיים היה מקבל 40 מ"ג ארולין כל בוקר. המישפט התקרב, והיה ים של חומר חדש, ורציתי לרבר עם חיים על התיק. אבל הוא דחה אותי.

הוא שכב במיטה שלו וכה בקיר, ואמר שהוא לא נותן זין עלי ועל המשפט ועל עורך-הדין שלי ועל כלום. נכנסתי ללחץ נורא. הרצל אביטן בא להרגיע אותי, ואני אמרתי לו: "תראה מה אשה יכולה לעשות. ועוד אשה מסריחה כזאת, למה הוא לא חושב עלי? כמה אני עשיתי בשבילה!"

אבי ודניאל חיים

נאשם אנגיל

תראה מה אשה יכולה לעשות..."

ואו שמעתי אותו צועק לי מהתא שלו: "אשתי הזונה המסריחה? בוא אני אספר לך על שמוליק שלך!"

קיבלתי שוק, הייתי המום, הלכתי כמו אסטרונאוט. נכנסתי לחדר של שושן ושאלתי אותה: "למה אתה מרבר ככה על אשתי? כשאתה מרבר עליה, שיהיה לך רספקט! לא מספיק שאשתך הזדיינה ונרפקה, היא גם מסרה עליך עדות-שקר, ואתה בא ומדבר על אשתי? הרי היא לא דיברה עליך מילה ולא עשתה לך כלום." ואז הוא אמר לי: "כשאתה לקחת 10 גרם לבן ליום, אני הייתי רופק את אשתך".

העלבון הזה לגבריותו של אנגיל ולכבודה של אשתו האהובה, הוא שהוציא אותו משיווי-מישקלו הנפשי, וגרם לו לתקוף את שושן. בית-המישפט יצטרך לקבוע, ראשית, אם הוא מאמין לגירסתו של אנגיל, ואחר כך לקבוע, אם מבחינה מישפטית מספיקות המילים שאמר שושן לפני מותו כדי להוות קינטור. אם יקבל בית-המישפט כי היה כאן קינטור ממש, תהפוך העבירה של רצח בכונה-החילה לעבירה של הריגה בלבד. ולכך חותר אנגיל בעדותו הרר-מאטית.

* סינורו של אנגיל. עורכי-הדין חיד' יפתח ומשה מרו. עשו עבודה מושלמת. הם הכינו את אנגיל לעדותו כ-כך מוב, עד שוו היחה מלאכת מחשבת. המיבחן הגדול של אנגיל יהיה בחקירה הערית. שתעורק לו השבוע החובעת יהודית אמסטרדאם.

בדקתי עם פקר כמה אגדות, שמועות ופרשות, שדבקו בו והמהלכות סביבו עד עצם היום הזה. הנה דבריו:

● איש צנחן בנשק
לא רק שאיני סוחר בנשק, אלא שאין לי רישיון לכך.

כשחילקו טפסים ממישרד-הביטחון, אפילו לא מילאתי אותם.

אני גם לא יכול לסחור בנשק. אני מייצג בארץ חברה אמריקאית, ומתעסק רק בצד הטכני של תעופה אזרחית.

אני יודע שאומרים. אז אומרים - רן פקר הוא פה, שם, קצין-לשעבר.

בכלל, אי-אפשר להצליח כיום במישרד בנשק. לשם-כך יש צורך במימון ובקשרים, כמו שהיו ליעקב נימרוזי (ידידו של פקר). לרן פקר אין מימון מאחוריו, אין קשרים. כל חיינו טס באוויר.

● מצליחן
מדוע מקנאים בי? אני יודע שאני טיפוס כזה - או שמאוד אוהבים אותי, או ששונאים אותי.

פקר באיש-חברה

רדתי שני צורות קצרים מן הסתן...

בוודאי שיש לי שונאים. אז יש לי שם של מצליחן. אין לי מושג למה, כי אני לא כזה.

אני יושב בבית-גיבור. מה זאת אומרת! יכולתי לבחור בבית-אסיה או משהו כזה.

אני לא נוסע במכונית משהו. פרשתי בגיל 45 מהצבא, ולדרגה של נימרוזי לא אגיע. זהו."

● מפקד חילה-אוויר

כיום ברור לי שאילו שתקתי במשך כל השנים - לא הייתי חוקר, ומתריע בקול - הייתי מתמנה כמפקד חילה-אוויר, ואז כבר הייתי מתנהג עלי-פי אמונותי.

לא שאני מצטער, מפני שבכל זאת הנהגתי קודים, לימדתי הרבה. החלטתי להצהיר תמיד, בקול, שיש לבדוק מיהם מפקדי-הצבא: ממש לחקור כיצד התנהגו במצבים מסויימים, כיצד תיפקדו, מהיכן צמחו.

ברור שהאפשרות שימונו אותי כמפקד חילה-אוויר היוותה איים לבני כמה מפקדים. דיברתי יותר מדי. כיום אני מבין שזאת היתה טעות!

● פרשת השבוי הירדני
1967, ביום השני אחרי מילחמת ששת-הימים, קפצתי לבית-המימשל ביריחו, כדי לנסות ולהשיג אישור לביקור בגשרי דמיה ולאלנבי, שהיו עוד סגורים ואסורים לגישה. כשעצרת את הגיפ מול בית הממשל-הצבאי,